وزارت میراث فرهنگی یک روز پس از ورود سازمان بازرسی کل کشور به موضوع خروج تابلو مظفرالدین شاه از کشور، خبر داد

تشکیل کمیته مبارزه با قاچاق اشیای تاریخی

زهرا کشوری
دبیر گروه زیست‌بوم

یک روز پس از ورود سازمان بازرسی کل کشور به موضوع مفقود شدن تابلو مظفرالدین شاه از کاخ گلستان، وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی کشور از تشکیل کمیته مبارزه با قاچاق اشیای تاریخی برای نخستین بار در تاریخ تشکیل این وزارتخانه(سازمان) خبر داد. بین تصمیم وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی و تصمیم تعداد زیادی از نمایندگان مجلس برای تصویب طرح «استفاده بهینه از اشیای باستانی و گنج‌ها» تنها دو ماه فاصله است. «سردار حسن مهری»، فرمانده‌یگان حفاظت میراث‌فرهنگی حتی پس از عقب کشیدن نمایندگان موافق طرح حراج اشیای تاریخی به‌دنبال اعتراض فعالان، کارشناسان و رسانه‌های حوزه میراث فرهنگی، از «حق کشف» سخن به میان آورد و یک بار دیگر آه از نهاد باستان‌شناسان و کارشناسان این حوزه برآورد. این اتفاق‌ها یک سؤال مهم و کلیدی را پیش می‌آورد، چه اتفاقی سبب شده که وزارتخانه متولی به جای حق کشف که به گفته بسیاری از کارشناسان مخالف منجر به بیرون کشیدن تتمه آثار اندک باقی مانده در دل محوطه‌ها می‌شود، به سمت تشکیل کمیته مبارزه با قاچاق اشیای تاریخی رفته است؟ بی‌شک تشکیل این کمیته گامی هرچند دیرهنگام اما مهم است. هرچند وظیفه مقابله با قاچاق اشیای تاریخی با ستاد مبارزه با قاچاق کالا و ارز است اما واقعیت آن است که این ستاد تاکنون موفق به جلوگیری از قاچاق و خروج اشیای تاریخی از کشور نبوده است!

«حسن مهری» فرمانده یگان حفاظت میراث فرهنگی که دبیری این کمیته را نیز بر عهده دارد، می‌گوید: «از اولین روزهای انتصاب به‌عنوان فرمانده‌یگان حفاظت میراث‌فرهنگی و نماینده تام‌الاختیار وزیر در جلسات ستاد مقابله با قاچاق کالا و ارز شرکت می‌کردم که با توجه به حساسیت‌ها در حوزه مقابله با قاچاق اشیای تاریخی و صنایع‌دستی ضرورت تشکیل این کمیته احساس می‌شد و خوشبختانه این کمیته تشکیل و دبیر و اعضای این کمیته در حکمی از سوی قائم‌مقام وزیر و معاون میراث‌فرهنگی منصوب شدند.»

او با استناد به بند ج ماده ۳۶ قانون مبارزه با قاچاق کالا و ارز، وزارت میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی را جزو دستگاه‌های کاشف می‌داند و می‌گوید: «برنامه‌ریزی کلان و تشریک مساعی با هدف پیشگیری و مقابله با قاچاق کالا در حوزه میراث‌فرهنگی و صنایع‌دستی، ایجاد هماهنگی و تعامل سازنده با ستاد، ایجاد کارگروه‌های آموزشی و هماهنگی با دستگاه‌های کاشف، تشدید مقابله با سوداگران و انجام اقدامات پیشگیرانه، جلوگیری از ورود صنایع‌دستی قاچاق و تقلبی به کشور و... از مهم‌ترین اهداف تشکیل این کمیته است.»

بر اساس برنامه‌ریزی‌ها، جلسات این کمیته هر سه ماه یک بار به ریاست قائم‌مقام وزیر و معاون میراث‌فرهنگی برگزار می‌شود. مهری خبر از برگزاری اولین جلسه این کمیته در آینده‌ای نزدیک می‌دهد و می‌گوید: «این امید را داریم که با فعالیت این کمیته شاهد کاهش جرایم در حوزه قاچاق میراث‌فرهنگی و صنایع‌دستی باشیم.»

■ تأیید گم شدن تابلو مظفرالدین شاه پس از چهار دهه

چندی پیش بود که «رضا کسروی» پژوهشگر از گم شدن تابلو مظفرالدین شاه اثر کمال‌الملک در کاخ گلستان خبر داد. مسئولان ابتدا تکذیب کردند، بعد از آن مرتضی ادیب‌زاده که به تازگی مسئولیت مدیرکلی موزه‌های کشور را به دست گرفته، تأیید کرد که تابلو مفقود شده است. ادامه کنکاش‌های رضا کسروی هم نشان داد تابلو سال ۵۷ از ایران خارج شده است و الان در همین نزدیکی و در کشور کویت نگهداری می‌شود. این تابلو در حراجی کریستیز بریتانیا به فروش رفته است و این حراجی نقطه‌ای بود که توجه کسروی را به خود جلب کرد. گم شدن تابلو و بی‌خبری مسئولان کاخ موزه گلستان، پای سازمان بازرسی کل کشور را هم روز سه‌شنبه هفته جاری به موضوع باز کرد.

لقمان کیاپاشا بازرس کل امور ورزش، جوانان و گردشگری سازمان بازرسی کل کشور در حاشیه بازدید از کاخ گلستان به خبرنگاران گفت: «اخیراً موضوعاتی مبنی بر گم شدن پرتره رنگ روغن مظفرالدین شاه اثر شاخص کمال‌الملک در تالار برلیان کاخ گلستان منتشر شد.»

کیاپاشا در کنار بازرسی پیرامون ادعاهای مطرح شده و توضیحات ارائه شده توسط مدیرکل موزه‌های وزارت میراث فرهنگی و گردشگری از شروع پروسه قانونی بازگرداندن تابلو کمال‌الملک مطابق قوانین بین‌المللی خبر داد.

■ سکوت درباره موزه پرماجرای همدان

پس از مشخص شدن سرقت تابلو مظفرالدین شاه بود که پلیس تهران نیز در عملیاتی، از دستگیری نگهبان موزه بوعلی همدان با ۱۵ شیء عیلامی خبر داد و اشیا را متعلق به دوره مفرغ لرستان دانست که در جهان دارای شهرت است.-گنجینه مفرغی غار کلماکره لرستان نیز در دهه ۶۰ به یغما رفت و بخش مهمی از آن سر از موزه‌های بزرگ جهان درآورد. پس از چهار دهه همچنان در میان اشیای کشف شده در این ۴۰ سال می‌توان ردی از آن گنجینه یافت، هرچند باستان‌شناسان با توجه به حجم یغما، آن را از دست رفته می‌دانند- اما سوای سرنوشت تلخ گنجینه کلماکره آنچه در این میان عجیب به نظر می‌رسد این است که «علی مالمیر» مدیرکل میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی همدان در گفت‌وگو با «ایران» و یک سال پس از وقوع سرقت از موزه بوعلی می‌گوید نمی‌داند آثاری از دوره عیلامی در این موزه وجود داشته یا خیر. او مدعی شده بود که آثار دزدیده شده جعلی است و به موزه بازگردانده شده! گزارش پلیس اما با حرف‌هایی که او به روزنامه ایران می‌زند متفاوت است.

پلیس می‌گوید نگهبان سارق اشیای جعلی را به جای اشیای اصلی به موزه بازگردانده است. مدیرکل میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی استان حتی درباره این موضوع هم حرفی ندارد، چون یک سال پس از این واقعه خبر ندارد موزه بوعلی چند شیء دارد! نحوه نگهداری و حفاظت از آثار مهم موزه بوعلی هم در عکسی که در این گزارش چاپ شده است معلوم است.بنابراین به نظر می‌رسد اولین گام پس از تشکیل این کمیته در وزارت میراث فرهنگی، بررسی وضعیت آثار موجود در موزه‌ها و کاخ‌های تحت مدیریت خود وزارتخانه است!

نحوه حفاظت از اشیای موزه بوعلی همدان با چسباندن یک میز به در موزه، یک سال پس از سرقت

تعزیه‌خوانان با انتقال پایتخت صفویه از شیراز، به تهران آمدند

عصر طلایی تعزیه در زمان قاجار

بهزاد یعقوبی
تهران‌پژوه

زمانی که مذهب شیعه در ایران رسمی شد، مراسم عزاداری در ماه‌های محرم و صفر، نیز گسترش یافت. از آنجایی که در طول تاریخ، شیعیان همواره فاقد آزادی مذهبی بودند با به قدرت رسیدن صفویان، این امکان برای آنها فراهم شد تا بتوانند آزادانه مراسم خود را با عظمت و شکوه هرچه بیشتر برگزار کنند. تا جایی که حتی با وقف اموال خود برای مراسم عزاداری ابا‌عبدالله نیت‌شان را کسب ذخیره توشه آخرت ذکر کردند.

پادشاهان قاجار برای توجیه و تأیید سلطنت خود، می‌کوشیدند تا به آداب و رسوم مذهبی علاقه نشان دهند؛ اما اینها به این معنا نیست که این توجه و علاقه صرفاً جنبه سیاسی و مصلحتی داشته است چرا که در هر خانواده مسلمان ایرانی، اعتقاد به مذهب، سنت‌های مذهبی و بزرگداشت واقعه مصیبت‌بار کربلا در هر گروه و طبقه‌ای وجود داشت. همچنین مراسم تعزیه در سراسر ایران در طول سلطنت آغا محمدخان و فتحعلی‌شاه بیش از نیم قرن به درازا کشید و در دوره چهارده ساله پادشاهی محمدشاه در حال گسترش بود و در تهران از اعتبار و اهمیت خاصی برخوردار بود. البته اوج تعزیه‌خوانی در ایران به دوره صفویه برمی‌گردد ولی عصر طلایی آن به زمان قاجار می‌رسد.

با انتقال پایتخت از شیراز به تهران، تعزیه‌خوانان و هنرمندان از شهرهای دیگر به تهران آمدند و در تکیه‌های تهران به تعزیه‌خوانی پرداختند. ساخت تکایا و مساجد نیز در تهران توسعه یافت به‌طوری که در اولین آمار از ابنیه‌های طهران که در سال ۱۲۶۹هجری قمری جمع‌آوری شده، دیده می‌شود که تعداد ۹ امامزاده، ۱۱۲مسجد و ۵۴ تکیه در پایتخت وجود داشته که مردم مراسم مذهبی و عزاداری حضرت سیدالشهدا(ع) را در آنها برگزار می‌کردند. البته تکیه دولت یا تکیه همایونی اصلی‌ترین تکیه شهر محسوب می‌شد که پس از برگشت ناصرالدین‌شاه از اروپا در سال ۱۲۸۴هجری قمری با مباشرت دوستعلی‌خان معیرالممالک در قسمت جنوب شرقی کاخ گلستان در فضایی تقریباً ۳۰۰۰ متری برای اجرای تعزیه‌خوانی و عزاداری احداث شده بود.

در شهر تهران، وقف بر عزاداری امام حسین(ع) در ماه‌های محرم و صفر، تعداد قابل‌توجهی به نظر می‌رسد. زیرا تهران پایتخت بوده و تنوع قومیت و صنوف در آن بیشتر از هر جا به چشم می‌خورد. از این رو جنبه اجتماعی عزاداری محرم و صفر در تهران نمود بیشتری دارد. حتی واقفان در وقف‌نامه‌هایی که بر مصارفی چون آموزش و سایر مصارف اجتماعی دلالت دارد سهمی را به برگزاری عزاداری امام حسین(ع) اختصاص داده‌اند، به طوری که در وقف‌نامه‌های‌شان به ذکر مصیبت و روضه‌خوانی، پرداخت اجرت به روضه‌خوان، اطعام به فقرا و عزاداران تأکید ویژه کرده‌اند. یکی از انگیزه‌های اصلی مردم در برپایی مراسم محرم و صفر را می‌توان در ریشه اعتقادات مذهبی آنان جست‌وجو کرد. می‌خواهند به جهانیان اعلام کنند که ما پیشوایانی داریم که دادرس مظلومانند و یاری‌دهنده ضعیفان و یتیمان که با گذشت روزها و شب‌ها آثار آن نه‌تنها از بین نمی‌رود بلکه به وسعت آن سال به سال نیز افزوده می‌شود.

از بررسی اسناد و وقف‌نامه‌های آن دوره، این نتیجه به دست می‌آید که طبقات مختلف مردم نسبت به برگزاری هرچه با شکوه‌تر مراسم تاسوعا و عاشورای حسینی از یکدیگر سبقت می‌گرفتند و حتی بعضی از آنان تأکید می‌کردند که مراسم عزاداری حتماً باید در تکیه محله (حسینیه) یا خانه‌های خودشان برگزار می‌شد؛ زیرا هر محله و صنفی برای خود تکیه‌ای مخصوص داشت که در آن برای مصیبت کربلا عزاداری می‌کردند. حتی در آن دوره، همه مردم از فرادست تا فرودست در دایرکردن تکیه‌ها برای برگزاری مراسم عزاداری و تعزیه‌خوانی از خود شوق و اشتیاق نشان می‌دادند و بانیان هم می‌کوشیدند تا از راه ساخت تکیه و وقف بر آنها برای خود اجری اخروی فراهم کنند. کنت دو گوبینو، سیاستمدار و نویسنده فرانسوی در زمان ناصرالدین شاه (۱۲۷۵- ۱۲۷۲) به ایران آمده بود و در مورد تعداد فراوان و علاقه مردم به ساخت تکیه‌ها این گونه می‌نویسد: «نه‌تنها شاه و مستخدمان بزرگ دولت تکیه دارند، بلکه هر شخص ثروتمند، چه دولتی، چه تاجر صاحب تکیه‌ای است.اعیان و اشراف تهران در تکیه‌ها، مسجدها، مدرسه‌ها یا در خانه‌های‌شان و سایر مردم در مساجد محله یا در خانه خود اقدام به برگزاری مراسم عزاداری سالار شهیدان می‌کردند که معمولاً این مراسم، روضه‌خوانی و شبیه‌خوانی بود. بانیان این تعزیه‌ها، معمولاً مخارج روضه‌خوانی، اطعام و پذیرایی را از درآمد شخصی خود یا از درآمد حاصل از موقوفات تکیه تأمین می‌کردند.

بعضی از تجار ثروتمند و صاحبان اصناف تأکید داشتند که در خانه یا در تکیه‌های خودشان مراسم عزاداری امام حسین ع را برگزار کنند.

بعضی از مردم تهران نیز برای پذیرایی و پخت غذا در مراسم عزاداری ظروف مسی وقف می‌کردند. مثل حاجیه خاتون - زوجه حاجی محسن تاجر طهرانی - که بخشی از ظروف و آلات مسی خود را وقف مراسم عزاداری امام حسین(ع) کرده بود.

نکته قابل توجه دیگر در دارالخلافه، پذیرایی از شرکت‌کنندگان مراسم محرم و صفر با تهیه چای و قهوه و قلیان بود. انیس الدوله، سوگلی ناصرالدین شاه، در وقف نامه خود ذکر می‌کند: «نیمی از آنچه از منافع موقوفه باقی می‌ماند برای تعزیه‌داری خامس آل عبا، ابا‌عبدالله‌الحسین و سایر ائمه معصومین و اولاد آنها، ذکر مناقب آنها با قهوه، قلیان، چای، اطعام، تدارک لوازم منزل و اجرت بنا به صلاحدید متولی به مصرف برسد.»

مراسم مذهبی و تعزیه‌خوانی تا دوره ناصرالدین‌شاه، تنها به ایام محرم منحصر نبود و در سراسر سال به مناسبت‌های مختلف مراسم تعزیه‌خوانی برپا می‌شد. شبیه‌خوانی پس از سلطنت ناصرالدین شاه بین سیاسیون و درباریان کمی اهمیت خود را از دست داد و در دوره محمدعلی شاه و احمدشاه به دلیل دگرگونی‌های اجتماعی و سیاسی، طبقه اشراف کمتر از این مراسم حمایت کردند. پس از برکناری محمدعلی شاه از حکومت (۱۳۲۷ ق) به دلیل ترس از شورش مردم، استفاده از تکیه دولت برای تعزیه‌خوانی ممنوع شد.

بستن تکیه دولت، وقوع انقلاب مشروطه، نفوذ فرهنگ اروپا در ایران، ترجمه و اجرای نمایشنامه‌های خارجی و... شاید باعث شدند تا تعزیه بیش از پیش موقعیت خود را از دست بدهد و رفته رفته فراموش شود، ولی این آیین سنتی، مذهبی که به بالندگی تئاتر در ایران نیز کمک کرده بود توسط مردم حفظ شد. به طوری که این سنت در ایام محرم و صفر در تکیه‌ها و فضاهای عمومی شهر و برخی میادین محلی اجرا می‌شد و مردم زیادی برای تماشای آن گرد هم می‌آمدند. امروزه نیز این سنت در ضلع جنوب غربی محل تکیه دولت واقع در سبزه میدان با شکوه تمام در حال اجرا است.

تعزیه‌خوانان تهران در دوره قاجار

کرنی‌زنی در گیلان

نما

کرنی‌زنی (کرنانوازی) در گیلان به‌عنوان یک نوع عزاداری مرسوم است. کرنا یکی از سازهای منطقه است که تا پیش از این برای اطلاع‌رسانی و اعلام خبری به مردم از آن استفاده می‌شده و امروزه تنها به‌عنوان ساز مراسم عزاداری شخصی و مذهبی از آن استفاده می‌شود. کرنا معمولاً به‌صورت دسته‌جمعی و در قالب گروه‌های ۱۰ نفره کرنانواز نواخته می‌شود، به این ترتیب که یک نفر سرگروه بوده و بقیه او را همراهی می‌کنند.

کرنا بجز ایام سوگواری امامان بویژه امام حسین(ع) در یادبود شهدا و برای خانواده‌هایی که داغ جوان دیده باشند نیز نواخته می‌شود. کرنا آلتی بادی و بلند است که دارای صدای بم و رسا است. کرنا چون سوراخ ندارد با انگشتان نواخته نمی‌شود، از این رو فقط با دم نوازنده در آن صدا تولید می‌شود.

جنس بدنه کرنا از نی است. برای استحکام بیشتر پوششی از بریده‌های نی روی بدنه آن بسته می‌شود. طول آن متفاوت و بین دو تا چهار متر و گاهی بیشتر است. سر عصایی شکل کرنا، محل خروج و تشدید صدا است. کرناسازی قدیمی و تاریخی است که در استان‌های مختلف ایران به شکل‌های متفاوت ساخته و از آن استفاده می‌شود. مهم‌ترین کرناها، کرنای شمال گیلان است.

تسنیم

گزارش

آیا تکیه ۴۰۰ ساله ری، پارکینگ می‌شود؟

یکی از قدیمی‌ترین تکیه‌های تهران در مجاورت حرم عبدالعظیم با ۴۰۰سال قدمت، در طرح توسعه حرم قرار گرفته و ممکن است به خاطر این طرح قربانی احداث یک پارکینگ شود.

تکیه بزرگ «نفرآباد» یکی از قدیمی‌ترین تکیه‌های تهران در مجاورت حرم عبدالعظیم است که بعد از قریب به چهارصد سال همچنان محل برگزاری مراسم عزاداری‌های ماه‌های محرم و صفر است. این اثر تاریخی متعلق به دوره قاجار بوده و در منطقه ۲۰ شهرداری تهران، جنب ضلع شرقی حرم حضرت عبدالعظیم حسنی در محله نفرآباد واقع شده است. این اثر تاکنون ثبت ملی نشده و در آستانه تخریب قرار دارد، چراکه سال‌ها است نام این تکیه قدیمی در طرح توسعه حرم قرار گرفته و هر لحظه امکان دارد به خاطر آن، قربانی احداث یک پارکینگ شود.

■ «زمینه‌خوانی» در تکیه نفرآباد

به گزارش ایسنا، تکیه نفرآباد (حسینیه علی‌اکبر) در سال ۱۰۶۰ قمری ساخته شده است. آن‌طور که روایت شده در زمان صفویه یکی از تیره‌های ایل قشقایی به نام «نفر» از استان فارس به این ناحیه کوچ می‌کنند و ساکن این منطقه می‌شوند که با سکونت آنها و آبادانی این محل، نفرآباد شکل می‌گیرد و بعدها این تکیه قدیمی در آن ساخته می‌شود. وقف‌نامه موجود از این تکیه به دوران صفوی برمی‌گردد؛ اما روایت‌ها حاکی از آن است که در دوران قاجار و پهلوی تکیه بازسازی شده است.

تکیه ۴۰۰ساله نفرآباد که هر ساله میزبان عزاداران حسینی در ماه‌های محرم و صفر است شاید امروز شباهتی به روزهای نخست خود نداشته باشد، اما یکی از تکیه‌های قدیمی تهران به شمار می‌آید که هنوز آیین و رسوم عزاداری را به شکل گذشته برپا می‌کند. «زمینه‌خوانی» که از سنت‌های قدیمی عزاداری است و در تکیه‌ها و حسینیه‌های ری اجرا می‌شده، تنها در تکیه نفرآباد اجرا می‌شود. همچنین این تکیه در روزهای دیگر سال از جمله شب‌های جمعه میزبان مراسم مذهبی دیگر است.

از طرفی، مردم نفرآباد سال‌های مدیدی است که به حضور در این تکیه عادت کرده‌اند و نسل‌ها است که فرزند به فرزند و سینه به سینه در این تکیه برای اباعبدالله‌الحسین عزاداری کرده‌اند. روابط بین عزاداران در هیأت صمیمی است و هر کس مسئولیت خاصی دارد و همین موضوع باعث مردمی شدن و محبوبیت آن شده است.

■ شبستانی برای عزاداران اباعبدالله‌الحسین(ع)

در گذشته دورتادور این تکیه، غرفه بود که هریک از این غرفه‌ها به «طاق‌نما» معروف بود و هر طاق متعلق به یکی از خاندان‌های نفرآبادی بود. این تکیه هشت طاق داشت که هر طاق به گروه خاصی اختصاص داشت؛ برای مثال طاق گروه رعیت یا طاق گروه زنان. سردر این تکیه کاشی‌کاری شده و روی این کاشی‌کاری‌ها لحظه شهادت حضرت علی‌اکبر نقش بسته است.

از دیگر مشخصه‌های این تکیه می‌توان به شبستان آن اشاره کرد که با سکویی به ارتفاع ۳۰سانتیمتر از زمین با پهنای ۳ متر تا دیوار پشتی، محل استقرار عزاداران اباعبدالله‌الحسین(ع) بوده است و از آنجا که تکیه علاوه بر برگزاری مراسم عزاداری، به اجرای مجالس تعزیه نیز اختصاص دارد، لذا بنای شبستان این تکیه در دو طبقه بنا شده تا بانوان با استقرار در طبقه فوقانی آن مشرف به سکوی اجرای تعزیه، تماشاگر آن باشند.

■ تکیه ۴۰۰ ساله ثبت ملی نشده است!

تولیت این تکیه قدیمی با خانواده حاج «غلامعلی نصیری» بوده و شش نسل از خاندان او این تکیه را از گذشته تا امروز اداره می‌کردند. حاج غلامعلی که پنجمین متولی تکیه بود، به دلیل کمبود فضا در ایام عزاداری محرم، تصمیم گرفت این تکیه را بزرگ‌تر کند و در سال ۱۳۴۲ تکیه را بازسازی کرد و فضای آن را گسترش داد.

در حقیقت، تکیه نفرآباد از معدود تکیه‌هایی است که هنوز خیمه عزای امام حسین(ع) بر سر آن افراشته می‌شود. این اعتقاد حاج غلامعلی نصیری بوده که برای این تکیه سقف زده نشود و هر سال چادری بر سر این تکیه برافراشته شود تا تداعی‌کننده خیمه‌های امام حسین(ع) در صحرای کربلا باشد. متولیان و بزرگان تکیه نفرآباد پس از فوت غلامعلی نصیری، هر سال از چند روز قبل این خیمه را بر سر تکیه می‌کشند و این تکیه را برای عزاداری ایام محرم آماده می‌کنند.

جالب اینجا است که تکیه «نفرآباد» با وجود قدمت طولانی‌اش، هرگز در فهرست آثار ملی ثبت نشده و همین بهانه‌ای شده تا در طرح ساماندهی حرم عبدالعظیم قرار گیرد. طرح توسعه حرم عبدالعظیم از سه دهه قبل مطرح بود، اما از سال ۱۳۹۵ که دوباره بر سر زبان‌ها افتاد، نگرانی‌هایی مبنی بر تخریب این تکیه قدیمی و تبدیل آن به پارکینگ حرم ایجاد شد. هرچند این طرح به دلیل اهمیت تاریخی محله نفرآباد به نوعی متوقف شده است، اما همچنان زمزمه‌ها و تلاش‌ها بر این است که این طرح در این محله قدیمی اجرا شود و هنوز بر سر ماندن و نماندن این تکیه قدیمی، تردید است.

خبر در خبر

ایرنا- «علی سلاجقه» رئیس سازمان حفاظت محیط زیست گفت: سیل کاملاً قابل مدیریت است و نباید در مدیریت آن از مسیرهای هزینه‌بر اقدام کنیم.

ایرنا- «ولی جهانی» مدیرکل میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی گیلان گفت: ۱۵ آیین از یکصد آیین ثبت شده گیلان در فهرست آثار ناملموس ملی مرتبط با حوزه عاشورایی است.

ایرنا- «احد وظیفه» رئیس مرکز ملی اقلیم و مدیریت بحران خشکسالی با بیان اینکه بارندگی‌های اخیر ۴.۵ درصد کم‌بارشی را جبران کرده‌اند، اظهارکرد: این بارش‌ها برخلاف بزرگی و خسارت‌های وارد کرده، کم‌بارشی را جبران نمی‌کند و همچنان در وضعیت خشکسالی متوسط تا شدید و استثنایی قرار داریم.

میراث آریا- «علی‌اصغر شالبافیان» معاون گردشگری کشور در پنجاه‌ودومین نشست ستاد مرکزی هماهنگی خدمات سفر با اشاره به اهمیت موضوع سامان‌دهی تعطیلات توسط اعضای ستاد بر هم‌افزایی ظرفیت دستگاه‌ها در راستای توزیع زمانی و مکانی سفر تأکید کرد.

ایسنا- «عقیل عقیلی» باستان‌شناس گفت: بی‌توجهی و نامهربانی‌ها تیشه بر ریشه نیمه‌جان حمام تاریخی احمدآباد اصفهان می‌زند، حمامی که روزگاری عاملی برای پاکیزگی مردم یک منطقه بود، اما امروز از نفس افتاده و به حال خود رها شده است.

مهر- «محمدعلی مدیر» فرمانده یگان حفاظت میراث‌فرهنگی خراسان رضوی گفت: حین گشت ایست و بازرسی کامه شهرستان تربت حیدریه ۴۵ سکه و تعدادی اشیای تاریخی دیگر کشف و ضبط شد.

آریا- «کاظم حسین‌زاده» معاون صنایع‌دستی اداره‌کل میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی استان کرمان از تولید محتوا برای ۱۶ رشته شاخص و بومی صنایع‌دستی این استان خبر داد.

آریا- «احمد آخوندی» مدیرکل میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی استان یزد گفت: حضور مردم آموزش‌دیده در بافت تاریخی و انجام اقدامات لازم در ابتدای شروع بارندگی از آسیب بیشتر این بافت جلوگیری کرد.

ایرنا- «بهزاد برارزاده» مدیرعامل شرکت آب و فاضلاب مازندران با بیان اینکه ۲۰ درصد شبکه فاضلاب شهری در استان فرسوده و نیازمند بازسازی است، گفت: قرارگاه خاتم الانبیا با سرمایه‌گذاری هفت‌هزار و ۳۰۰ میلیارد تومانی برای رفع این چالش و اجرای طرح‌های توسعه‌ای با راه‌اندازی تصفیه‌خانه‌های جدید به میدان می‌آید.